



Arrest

nr. 205 092 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 26 augustus 2015 asiel aan. Op 31 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in 1360 (1981 volgens de Gregoriaanse kalender) in Mohammad Ali Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman.

U bent niet naar school geweest en begon in 2003 te werken als chauffeur voor de Asia Foundation, een buitenlandse organisatie, in Kaboel. U kreeg een dreigbrief van de taliban waarna u stopte met uw werk in het begin van 2005. U bleef een paar dagen thuis waarna u begon te werken als chauffeur van het openbaar vervoer, op de weg van Jalalabad naar Kaboel. Na twintig dagen of een maand ontving u een tweede dreigbrief waarin u werd gevraagd om naar de berg te komen waar de taliban verbleef. U ging daar naartoe, waar u ervan beschuldigd werd dat u nog steeds voor de Amerikanen werkte, en werd gefolterd. Iemand van de taliban merkte op dat u voor het openbaar vervoer werkte, waarna u werd vrijgelaten. U lag daarna in het ziekenhuis en kon niet werken. In 1392 (of 2013) startte u met werken voor het National Directorate of Security (NDS). U werkte er als bodyguard van F. R. F. (...), een directeur van het technologisch departement van de NDS, in Jalalabad. Op een dag kreeg u een dreigbrief van de taliban. Tien dagen later, in de eerste maand van 1394 (maart-april 2015), viel de taliban binnen in uw huis waarbij ze uw vader kidnaptten. U kon ontsnappen en vertrok naar Jalalabad. Uw vader werd door de tussenkomst van de dorpsouderen na drie dagen vrijgelaten nadat hij 400.000 afghani betaalde. U verbleef twee maanden in Jalalabad vooraleer u uit Afghanistan vertrok. In Jalalabad werd u opgebeld door de taliban waarbij de taliban vroeg waar u was en zeiden dat ze nog steeds op zoek waren naar u. U bent in de derde maand van 1394 (mei-juni 2015) uit Afghanistan vertrokken. U kwam in België aan op 24 augustus 2015 waarna u een asiel aanvraag op 26 augustus 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u drie foto's van uzelf als bodyguard van F. R. F. (...), een aanbevelingsbrief van M. K. (...) van de Asia Foundation, een brief van de Asia Foundation over uw tewerkstelling, een brief van de inlichtingendienst, een brief van de taliban, een aangifte bij de inlichtingendienst van Nangarhar over uw problemen, uw rijbewijs, uw badge van de Asia Foundation, uw badge van de NDS, uw taskara en een doktersattest neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagt er immers niet in aannemelijk te maken dat u door de taliban bedreigd werd omwille van uw tewerkstellingen.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw tewerkstelling bij het NDS. Gevraagd naar de verhouding van de taliban met de dorpelingen, zegt u dat de taliban in uw dorp zich, sinds de tweede ambtstermijn van president Karzai (volgens informatie waarover het CGVS beschikt was dit van 2009 tot 2014), heel slecht gedroegen, ze de dorpelingen lastig vielen en dat de situatie iedere dag erger werd (CGVS II, p. 6). Gezien u in 2013 startte met werken voor het NDS, roept dit vragen op met betrekking tot uw keuze voor een job bij het NDS. Gevraagd waarom u bent beginnen werken bij het NDS, zegt u dat u uw land wou dienen en verdedigen (CGVS I, p. 15). Gevraagd wat u dacht dat de risico's waren van de job toen u startte bij het NDS, zegt u dat het een militaire job was, dat je er alles kan meemaken, gewerschoten, zelfmoordaanslagen enzovoort (CGVS II, p. 16). Gevraagd waarom u koos voor een job met zoveel risico nadat u al zoveel gevaar had gelopen tijdens uw eerste job en vervolgens bedreigd werd, zegt u louter dat u het deed om uw natie te dienen en dat dat het enige was (CGVS I, p. 26). Opnieuw gevraagd waarom u opnieuw voor zo'n gevaarlijke job koos als u al eerder het doelwit van de taliban was geweest, zegt u opnieuw dat u wil werken voor uw land om vrede te brengen en dat dat de hoofdreden was (CGVS I, p. 26). Erop wijzend dat niet alleen u maar ook uw familie in het verleden bedreigd werd en dat u door uw jobkeuze ook hen in gevaar bracht, wordt u opnieuw gevraagd waarom u voor zo'n gevaarlijke job koos, waarop u zegt dat u iets wou beginnen voor uzelf en dat iedereen de verantwoordelijkheid moet nemen om zijn land te dienen (CGVS I, p. 26). Gezien het risico dat een dergelijke job inhield voor uzelf en uw familie, wonende in een dorp dat gedomineerd wordt door de taliban, zijn dergelijke oppervlakkige verklaringen weinig overtuigend.

Gevraagd hoe uw keuze voor het NDS werd besproken binnen uw familie, zegt u dat u de toestemming vroeg aan uw familie (CGVS II, p. 16). Gevraagd wat ze dan zeiden ontwijkt u de vraag en zegt u louter dat u zou gezegd hebben dat u de job zou doen, en voegt hier aan toe dat u uw land zou dienen en geld verdienen (CGVS II, p. 16). Nogmaals gevraagd wat uw familie dan precies zei antwoordt u louter dat zij het eens waren en u de toestemming gaven (CGVS II, p. 16). Gevraagd of iedereen in uw familie het dan eens was met u ontwijkt u opnieuw de vraag en zegt dat uw ouders apart wonen, dat u uw vrouw consulteerde en dat uw vader het later ook eens was, wat geenszins een beeld geeft van de mening van uw familie ten aanzien van uw vraag om voor het NDS te mogen werken (CGVS II, p. 16). Gevraagd te verklaren hoe het komt dat uw familie het schijnbaar unaniem eens was met uw wens deze job uit te oefenen, terwijl allen in een talibanregio wonen, ontwijkt u nogmaals de vraag en zegt u dat u dacht dat niemand het zou weten omdat u met burgerkleren naar het dorp zou komen (CGVS II, p. 16). Dergelijke ontwijkende verklaringen over hoe u uw wens om voor het NDS te werken met uw familie besprak roepen ernstige vragen op. Gezien jullie allen in talibangebied wonen kan verwacht worden dat u doorleefd weet te vertellen over deze discussie thuis en over de mening van uw familieleden.

Verdergaand op uw verklaring dat u dacht dat niemand zou te weten komen dat u voor het NDS werkte wordt u erop gewezen dat u in een klein dorp woonde en wordt u gevraagd hoe u dacht dat dit een geheim zou blijven, waarop u zegt dat jullie er met niemand over praatten en dat jullie dit geheim hielden (CGVS II, p. 16). U erop wijzend dat Jalalabad niet ver van uw dorp lag, wordt u gevraagd waarom u dacht dat u uw werk geheim zou kunnen houden, waarop u repliceert dat de dorpelingen niet naar de militaire basis konden komen (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u reeds had verklaard dat u als bodyguard F. R. F. (...) overal in Jalalabad vergezelde, zegt u dat jullie uniforms en brillen aandeden en dat niemand jullie kon herkennen (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u duidelijk zichtbaar bent op de foto's die u neerlegt van uzelf tijdens uw werk, zegt u dat die foto's zijn genomen op een trouw van de zoon van een andere bodyguard (CGVS II, p. 17). Gezien u op die foto's wel uw uniform en wapens draagt, is dit een vreemde verklaring. Overigens verklaarde u verder dat u uw eigen dorpeling, K. M. (...), hebt verklikt bij het NDS, waardoor hij gearresteerd werd (CGVS II, p. 18). U was zelfs aanwezig bij zijn arrestatie (CGVS II, p. 18), wat dan ook, volgens u, de reden was waardoor de taliban van uw job wist (CGVS I, p. 20) Gevraagd waarom u moeite deed om uw job geheim te houden maar dan uw eigen dorpeling liet arresteren, zegt u louter dat uw doel was om uw land te dienen en dat er door zo'n mensen al ontelbare landgenoten zijn gedood of verwond (CGVS II, p. 19). Dat u, in een functie met een dergelijk gevaar op confrontatie met de taliban, steeds naar uw dorp bleef terugkeren waar de taliban heer en meester was, een eigen dorpeling liet arresteren en bleef vasthouden aan de gedachte dat niemand in uw dorp iets te weten zou komen over uw werk, is weinig aannemelijk.

Gevraagd hoe u aan uw job bij het NDS bent geraakt, zegt u dat er een vriend van uw vader werkte die voor u garant kon staan, waardoor u formulieren hebt gekregen die u invulde (CGVS II, p. 14). Gevraagd hoe uw vader die vriend kende, zegt u dat u het niet weet, dat het een oude vriend was van vroeger en dat hij er nooit over sprak (CGVS II, p. 14). Gevraagd wat u weet van die man, zegt u dat u niets te maken had met hem en dat hij een grote man was die daar werkte en dat u een arme was die daar werkte (CGVS II, p. 15). Gevraagd of u hem voordien al had gezien, zegt u dat u hem één of twee keer had ontmoet, niet meer dan dat (CGVS II, p. 15). Gezien die vriend van uw vader de man was die garant stond voor uw tewerkstelling bij het NDS, doet het verbazen dat uw verklaringen over die man in die mate beperkt zijn.

Bovendien is het vreemd dat deze man garant stond voor u, als analfabeet (CGVS I, p. 6) en na jaren werkonbekwaamheid wegens fysieke problemen (CGVS II, p. 13), voor een job als bodyguard voor een hoge figuur binnen het NDS. Gevraagd waarom hij garant zou staan voor u, zegt u dat u genezen was toen u daar aankwam (CGVS II, p. 16). Gezien dit op zich weinig informatie biedt wordt de vraag herhaald, waarop u opnieuw louter zegt dat u fit was en geen gezondheidsproblemen had (CGVS II, p. 16). Gevraagd waarom het NDS iemand zou rekruteren zonder ervaring in het gebruik van wapens en die ongeletterd is en net gedurende jaren fysiek werkonbekwaam is geweest, zegt u louter dat ze op dat moment ongeletterden rekruteerden (CGVS II, p. 16). Dat u geen overtuigende verklaring kan bieden waarom de Afghaanse geheime dienst iemand als bodyguard zou rekruteren die analfabeet is, die voordien jarenlang werkonbekwaam was wegens fysieke problemen en die geen ervaring heeft in het gebruik van wapens, doet ernstig twijfelen aan uw tewerkstelling voor het NDS.

Vervolgens legde u vage en oppervlakkige verklaringen over het werk van uw baas, F. R. F. (...), en het departement van het NDS waar u werkte. Gevraagd wat uw baas deed, zegt u dat hij uw directeur en baas was en dat u niet kon vragen over de inhoud van zijn job omdat het een geheime job was (CGVS I,

p. 15). Gevraagd wat zijn dagelijkse taken en activiteiten waren, zegt u dat hij meestal in het kantoor bleef en dat jullie soms naar de stad gingen, naar de plaatsen die u eerder vernoemde, en dat hij soms naar andere provincies reisde (CGVS II, p. 18). Gevraagd naar wat voor plaatsen uw baas veel ging, zegt u dat hij vooral in zijn kantoor was, dat hij soms naar de stad ging en dat jullie naar Behsud, Darunta of Dosaraka gingen (CGVS I, p. 15). Gevraagd waarom hij naar Behsud ging, zegt u dat u niet weet waarom hij naar daar ging of wat hij daar ging doen. U zegt dat hij geheime discussies had en dat u niet wist waarover hij praatte (CGVS I, p. 15). Gevraagd wat hij deed als verantwoordelijke voor het technologisch departement, zegt u dat hij andere mensen had die voor hem werkte en dat u niet weet wat hij deed of wat zijn taken waren (CGVS II, p. 18). Gevraagd voor een verklaring voor uw gebrek aan kennis hierover, gezien u deze persoon moest bewaken, zegt u dat het NDS een instituut is waar je niet veel vragen kunt stellen over andere mensen omdat het gevaarlijk is (CGVS II, p. 18). Ook al was u niet in de mogelijkheid om vragen te stellen over het werk van uw baas, kan men nog redelijkerwijze een grondigere kennis van de dagelijkse taken en activiteiten van uw baas verwachten gezien u deze persoon twee jaar lang moest bewaken.

Gevraagd om meer informatie te geven over het departement waar u werkte, het technologisch departement van het NDS, zegt u dat u werd verteld dat dit departement het departement van technologie is, van walkietalkies enzovoort. U werd enkel verteld dat het een belangrijke plaats was en u hebt verder geen details (CGVS I, p. 16). Gezien u twee jaar lang hebt gewerkt op dit departement zijn uw vage en gebrekkige verklaringen over uw werkplaats vreemd.

Verder zijn uw verklaringen over het incident waarbij u een dorpeling, K. M. (...), liet arresteren nadat u informatie over hem gaf aan uw beweerde collega's van het NDS, weinig overtuigend. K. M. (...) zou het hoofd van de "Qahraman-groep" zijn geweest en zou hen explosieven hebben gegeven waarmee ze wegen en gebouwen vernietigden (CGVS II, p. 18). Er werd vervolgens een "quick reaction unit" op hem afgestuurd. U duidde K. M. (...) vervolgens aan deze eenheid aan in het dorp (CGVS II, p. 18). Gevraagd hoe u wist van de activiteiten van K. M. (...), zegt u louter dat u hem een paar keer 's nachts bij de moskee zag terwijl hij naast een voertuig wachtte en dat u hem daarom verdacht (CGVS II, p. 19). Dat het NDS zou ingaan op uw verdachtmaking louter op basis van het feit dat u deze man een paar keer 's nachts bij de moskee zag en er vervolgens een snelle interventie-eenheid op af zou sturen, is weinig aannemelijk.

Voorts zijn uw verklaringen over de aanval van de taliban en de ontvoering van uw vader, weinig aannemelijk. Gevraagd waarom de taliban uw huis binnenviel, zegt u dat ze u wilden arresteren (CGVS I, p. 18). Gevraagd wat de taliban zeiden toen ze uw huis binnenvielen, zegt u dat u die nacht wegliep, dat ze uw vader ontvoerden en hem drie dagen bij hen hielden waarna uw vader 400.000 afghani betaalde aan de taliban en hij door tussenkomst van de dorpsouderen werd vrijgelaten (CGVS I, p. 18). Gevraagd wat de taliban met uw vader gedaan hebben gedurende die drie dagen, zegt u dat ze naar geld vroegen en dat dat geld betaald is geweest, waarna hij is vrijgelaten (CGVS I, p. 19). Gevraagd hoe het komt dat ze niet naar u vroegen maar louter om geld, zegt u dat uw vader zei dat zijn zoon niet bij hem woont, dat zijn zoon ergens anders woont met zijn gezin, dat zijn zoon bij de overheid werkt en dat hij niet verantwoordelijk is voor zijn zoon (CGVS I, p. 20). Gevraagd of er bepaalde voorwaarden verbonden waren aan de vrijlating van uw vader, zegt u dat de taliban geld vroegen en zeiden dat uw vader niet kon klagen als de taliban zijn zoon ving, waarop uw vader zei dat zijn zoon diegene was die voor de overheid werkte, en niet hij (CGVS I, p. 20). Gevraagd of er nog andere afspraken werden gemaakt bij de vrijlating van uw vader, zegt u dat dat er geen andere afspraken gemaakt werden. Gevraagd waarom uw vader dat geld betaalde, zegt u dat u de taliban tegen uw vader zei dat uw vader het geld moest betalen omdat de taliban hun wapens en munitie kwijt waren. De taliban zei verder tegen uw vader dat ze hem lieten gaan, dat het ok was dat zijn zoon ergens anders woonde en bij de overheid werkte, maar dat uw vader het geld moest betalen (CGVS I, p. 20). Gezien de taliban volgens uw verklaringen uw huis binnenviel om u te arresteren, is het vreemd dat ze uw vader ontvoeren om geld en niet om u te kunnen arresteren. Daarenboven legt u een aangifte van de ontvoering van uw vader en uw problemen hierrond neer van de inlichtingendienst van Nangarhar, waarin staat te lezen dat uw vader 400.000 afghani boete aan de taliban betaalde, hoewel de brief opgesteld is op de dag volgend op de inval van de taliban in uw huis. Gezien u verklaarde dat de taliban uw vader drie dagen gevangen hield, is dit een verdere ondermijning van uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen met de taliban. Daarenboven staat er in deze brief niets vermeld over de ontvoering van uw vader door de taliban.

Overigens is het opmerkelijk dat, ondanks de bedreigingen aan het adres van uw familie in de door u neergelegde dreigbrief en de ontvoering van uw vader, uw gehele familie nog steeds in uw dorp woont

(CGVS I, p. 5 en vragenlijst CGVS). Gevraagd of u nieuws van uw familie hebt ontvangen over uw problemen in Afghanistan, zegt u dat de taliban niet meer naar het huis geweest zijn maar dat u denkt dat ze nog steeds naar u vragen in de regio (CGVS I, p. 17). Gevraagd waarom u dit denkt, zegt u dat een dorpeling vroeg waar u was en dat uw vader zei dat dat betekent dat ze nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS I, p. 17). Gevraagd waarom dit zou betekenen dat ze nog steeds op zoek zijn naar u, zegt u louter dat jullie bang zijn en daarom zo denken (CGVS I, p. 18). Louter het feit dat een dorpeling aan uw vader vraagt waar u bent, is geen reden om aan te nemen dat de taliban naar u op zoek zou zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat u dergelijke vage verklaringen hierover aflegt, wat verder afbreuk doet aan de door u beweerde actuele vrees voor de taliban.

Verder is het opmerkelijk dat u niet zeker weet welke dreigbrief u precies neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Gevraagd naar wat voor document u neerlegt, zegt u dit één van de brieven is die door de taliban is gegeven en dat u niet weet welke (CGVS I, p. 13). Gevraagd hoe het komt dat u niet zeker weet wat welke van de brieven dit is, zegt u dat u niet weet welke brief dit is en dat u niet kan lezen (CGVS I, p. 13). Later, na de pauze, verklaart u dat deze brief de laatste brief is die u hebt ontvangen en dat u de andere twee brieven kwijt bent (CGVS I, p. 13). Dat u initieel niet weet wat voor brief u precies neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, die later de derde en laatste dreigbrief van de taliban blijkt te zijn, doet verdere twijfels rijzen.

U verklaart verder van 2003 tot 2005 voor de Asia Foundation te hebben gewerkt als chauffeur (CGVS I, p. 6 en 7). Hierover kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden. Gevraagd hoe uw job bij de Asia Foundation hebt gekregen, zegt u vaagweg dat u iemand, F.(...) genaamd, tegenkwam en dat u "daar" werkte (CGVS I, p. 7). Tijdens het tweede gehoor zegt u dat u een persoon kende, A.(...), die voor F.(...) werkte (CGVS II, p. 4). Gevraagd hoe u A.(...) kent, zegt u dat A.(...) in een nabijgelegen dorp woonde en dat u hem via evenementen kende (CGVS II, p. 4). Dat u eerst zegt dat u F.(...) "tegenkwam" en "daar" werkte om vervolgens een job te krijgen maar in het tweede gehoor dan weer zegt dat u de job via een kennis uit uw regio, A.(...) genaamd, zou hebben gekregen, roept vragen op. Gevraagd waarom u van A.(...) de kans kreeg om in Kaboel te gaan werken, zegt u dat hij u vertrouwde, dat u een eigen auto had en een goede chauffeur was (CGVS II, p. 11). Gevraagd waarom, gezien het een zaak van vertrouwen was en deze job uiteindelijk veertig dollar per dag opleverde, A.(...) die job niet aan iemand van zijn familie gaf, zegt u dat hij misschien zijn familie niet vertrouwde en u wel (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 12). Gevraagd waarom hij specifiek u vroeg voor de job, zegt u opnieuw dat hij u vertrouwde, dat uw dorpen niet van elkaar lagen en dat u een goede chauffeur was (CGVS II, p. 12). Gezien uw loon veertig dollar per dag bedroeg (CGVS I, p. 7) en u daarbij de kans kreeg om bij een buitenlandse organisatie in Kaboel aan de slag te gaan, is het vreemd dat iemand van een nabijgelegen dorp deze kans niet zou aanbieden aan familieleden of dichte vrienden, temeer daar u hier geen doorleefde verklaringen over weet te bieden. Bovendien is het, hoewel A.(...) maar voor een korte periode in dat kantoor zou gewerkt hebben (CGVS II, p. 7), opmerkelijk dat u niet weet of hij ontslaan is of zelf gestopt is, temeer daar u jullie band aanhaalt om te verklaren hoe u deze lucratieve job heeft weten te verkrijgen (CGVS II, p. 7).

Gevraagd wat u over deze organisatie weet zegt u dat u als chauffeur naar plaatsen, zoals het UNAMA-kantoor (United Nations Mission in Afghanistan) en de grote jirga, ging waar "ze discussieerden over de verkiezingen en de grondwet" (CGVS I, p. 8). Gevraagd wat de Asia Foundation precies doet, zegt u dat u een chauffeur was, dat u niet meer weet en dat er mensen van elk land daar waren (CGVS I, p. 8). Later wordt u gevraagd wat de Asia Foundation doet in Afghanistan, waarbij u opnieuw zegt dat u chauffeur was en dat u niet weet van hun activiteiten (CGVS II, p. 11). Gezien u daar twee jaar gewerkt hebt, is het vreemd dat uw kennis over de activiteiten van de Asia Foundation in die mate beperkt is.

U sprak tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook niet over deze tewerkstelling voor de Asia Foundation (DVZ, p. 5). Gezien deze tewerkstelling, althans volgens uw relaas, zou hebben geleid tot ernstige feiten van vervolging door de taliban kan verwacht worden dat u dit toch zou vermelden. U verklaarde louter, naast uw werk als bodyguard, chauffeur geweest te zijn, zonder melding te maken van de Asia Foundation of een of andere werkgever (DVZ, p. 5).

Hoe dan ook, u kan niet aannemelijk maken omwille van uw werk als chauffeur voor de Asia Foundation problemen te hebben gekend met de taliban. Uw verklaringen over de foltering van de taliban naar aanleiding van uw tewerkstelling bij de Asia Foundation zijn incoherent en twijfelachtig. Initieel zegt u dat ze een metalen buis in het vuur staken en op uw benen legden, waarna u flauwviel. De taliban gooiden vervolgens water op u (CGVS I, p. 11). Tijdens het tweede gehoor zegt u dat ze u begonnen te slaan met de handvaten van hun geweren, waarna u flauwviel en ze u in het water lieten vallen. Toen u terug

bij bewustzijn kwam, eisten ze dat u zei waar u werkte, waarna u zei dat u daar niet meer werkte, waarna de taliban metaal in het vuur brachten en uw benen verbrandden (CGVS II, p. 9). Niettegenstaande deze foltering jaren geleden plaatsvond, is het opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het verloop van deze ervaring.

Verder is het vreemd dat u geen documenten voorlegt ter staving van uw eerdere problemen met de taliban, inclusief de foltering, hoewel u volgens uw verklaringen twee dreigbrieven hebt ontvangen en geruime tijd in het ziekenhuis verbleef.

Ook heeft u over deze problemen met de taliban niets vermeld op het interview op de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gezien de ernst van deze feiten en de vaststelling dat de recente door u ingeroepen feiten eveneens met de taliban te maken hebben kan verwacht worden dat u over een dergelijke foltering door diezelfde groepering toch iets zou zeggen wanneer u gevraagd wordt over uw vrees in Afghanistan te vertellen. Dit doet dan ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien u uw problemen met de taliban vanwege uw werk als chauffeur voor de Asia Foundation voor uw vertrek niet aannemelijk kan maken kan u ook niet aantonen, louter omwille van dit werk dat u deed van 2003 tot 2005, gevisieerd te zullen worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de taliban bedreigd en gezocht werd/wordt, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet dit oordeel te wijzigen. Uw taskara en uw rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de vaststelling van uw problemen door de inlichtingendienst van Nangarhar, dient nog te worden vastgesteld dat de logo's op deze brief nauwelijks leesbaar zijn, wat doet twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Wat betreft de aangifte aan de inlichtingendienst van Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat dit een brief is die in uw eigen naam is geschreven, waardoor aan dit document slechts zeer beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de aanbevelingsbrief van M. K. (...) van de Joint Electoral Management Body, de brief van de Asia Foundation over uw tewerkstelling, uw twee badges van de Asia Foundation, de dreigbrief van de taliban, de badge van het NDS en de foto's van uzelf met F. R. F. (...) dient opgemerkt te worden dat corruptie wijdverspreid is in Afghanistan en dergelijke documenten dan ook slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Verder dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's uw band met de afgebeelde personen niet afgeleid kan worden, evenmin als hun identiteit. Dat u zelf zegt dat deze genomen zouden zijn op de trouw van de broer van een collega, terwijl u bepakt en bewapend op de foto staat, roept meer twijfels op (CGVS II, p. 17). Het is ook vreemd dat u in het eerste gehoor aanvankelijk zegt dat de enige persoon op de foto zonder wapen de persoon was van wie je de bodyguard was en later dan weer zegt dat het de huwelijksceremoniemeester van zijn broer was (CGVS I, p. 12). In het tweede gehoor zou het dan weer het huwelijksfeest zijn van de broer van een collega-bodyguard. Bovendien kan u niet meegeven wanneer deze foto's werden genomen, en dus wanneer dit huwelijksfeest plaatsvond (CGVS I, p. 12 en 13). Wat betreft het doktersattest, dient gezegd dat u zelf verklaarde dat u de letsels die beschreven worden in dit document, in Bulgarije hebt gekregen nadat u uit Afghanistan vertrokken was. Medische problemen ressorteren niet onder de criteria voor internationale bescherming zoals bepaald in de Conventie van Genève of artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad,

een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U heeft twee jaar gewerkt – zij het niet voor het NDS – en verbleven in Jalalabad. U noemde verschillende locaties op in Jalalabad stad (CGVS II, p. 21), waaruit afgeleid kan worden dat u vertrouwd bent met de stad en aangenomen kan worden dat u hier daadwerkelijk gewerkt en verbleven heeft. Volgens uw verklaringen verbleef u daarna nog twee maanden voor uw vertrek bij een vriend in Jalalabad (CGVS II, p. 20), waaruit kan worden besloten dat u over een netwerk beschikt in de stad Jalalabad. U spreekt Dari en Pasjtoe (CGVS I, p. 4). Gevraagd naar het inkomen van uw familie momenteel, zegt u dat uw familie inkomsten van jullie eigen landbouwgronden heeft, die verhuurd worden aan een landbouwer (CGVS I, p. 6). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit voor u niet mogelijk is door uw problemen met de taliban (CGVS II, p. 22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoeker citeert artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en voert vervolgens aan dat *in casu* geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd. Hij wijst vervolgens op de artikelen 197, 198 en 199 van het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van UNHCR en meent dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het hele relaas te kunnen aantasten. Daarna haalt hij rechtspraak van de Raad aan waarin geoordeeld werd dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas. Verzoeker vraagt het voordeel van de twijfel en laat wat betreft zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming het volgende gelden:

“Volgens het CGVS slaagt de verzoeker er immers niet in aannemelijk te maken dat hij door de taliban bedreigd werd omwille van zijn tewerkstellingen. De verklaringen van de verzoeker zijn volgens de tegenpartij te vaag en maken afbreuk van zijn vrees voor vervolging door de taliban. De verweerder is te

streng van mening en hij haalt de verklaringen van de verzoeker uit zijn context zonder rekening te houden met zijn Afghaanse afkomst, zijn kwetsbaarheid en het feit dat hij analfabeet is. Ook legt de verzoeker uit dat het geheel van zijn asielrelaas maar weinig kon vertellen, er werden direct precieze vragen gesteld. Hij voelde zich daarmee onbekwaam en dit wekte bij hem veel stress. Daarom kon hij gedurende de gehoren niet goed aan alle vragen antwoorden. Daarom vertelde de verzoeker ook in het begin van het tweede gehoor dat hij recente problemen heeft gekregen en vraagt de protection officer om zijn vragen langzaam te stellen. Hij werd door de protection officer niet gerustgesteld. Dit is o.a. de reden van sommige tekortkomingen in zijn verklaringen. De verzoeker heeft zijn raadslieden de verschillende elementen van zijn gehoor beter en preciezer kunnen uitleggen, die als vaag en onwaarschijnlijk beoordeeld werden. Gezien deze elementen behage de verzoekende partij Uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de verzoeker terug gehoord wordt bij het CGVS zodat hij zich over deze elementen kan uiten rekening houdend met zijn Afghaanse afkomst, zijn kwetsbaarheid en het feit dat hij analfabeet is.

o Tewerkstelling bij het NDS

Gezien de taliban zich heel slecht gedroegen in het dorp van de verzoeker, vraagt verwerende partij zich af waarom de verzoeker voor een zo gevaarlijke job koos. De verzoeker legde tijdens zijn gehoren uit dat hij zijn land wou dienen en verdedigen namelijk tegen de taliban. Maar volgens de verzoeker was deze job niet per se gevaarlijker dan een ander omdat ze overal zonder uniform rondliepen. Ze droegen die alleen op kantoor.

Verder wijst het CGVS er op aan dat het weinig aannemelijk is dat de verzoeker bleef vasthouden aan de gedachte dat niemand in zijn dorp iets te weten zou komen over zijn werk omdat hij steeds naar zijn dorp bleef terugkeren en zelfs een eigen dorpeling liet arresteren. De verwerende partij interpreteert hier foutief de verklaringen van de verzoeker: uit het feit dat de dorpeling de verzoeker had herkend leidt zij af dat het bekend was en geen geheim dat de verzoeker voor NDS werkte. Een dergelijke interpretatie staat los van de context. De verzoeker heeft in details uitgelegd hoe hij een eigen dorpeling, K. M. (...), liet arresteren en hoe deze hem herkende. De dorpeling heeft hem niet gedurende de arrestatie herkend, omdat hij toen onherkenbaar was, maar daarna wanneer hij werd aangehouden in het bureau van NDS. Hij legt dan uit dat hij volgens de regels gecamoufleerd bleef en dat hij ook een valse naam had gekregen maar dat de dorpeling hem toch herkend had door zijn stem.

Bovendien vindt de verweerder het vreemd dat de Afghaanse geheime dienst iemand als bodyguard zou rekruteren die analfabeet is, die voordien jarenlang werkonbekwaam was wegens fysieke problemen en die geen ervaring heeft in het gebruik van wapens. Verzoeker legt uit dat hij toen weer fit was en dat het NDS in zijn begin helemaal niet streng was voor de rekrutering. Het was toen voor hun helemaal niet belangrijk dat iemand analfabeet was of niet. De rekrutering is pas deze laatste 2-3 jaren verstrengd geworden. Het is dan ook niet verbazend dat een vriend van zijn vader, die de verzoeker niet heel goed kende, toch voor hem garant stond zodat hij bij het NDS kon geraken.

Vervolgens oordeelt het CGVS dat de verzoeker alleen vage en oppervlakkige verklaringen aflegde over zijn werk, zijn baas en het departement van het NDS waar hij werkte. De verzoekende partij was helemaal niet vaag en oppervlakkig in zijn verklaringen. Hij heeft verteld wat hij wist. Het CGVS is vergeten dat de verzoeker een bodyguard was voor de Afghaanse geheime dienst. Verzoeker was de bodyguard van F. R. F. (...), geheim agent die de telecommunicatie van de taliban opvolgde. Als bodyguard, volgde de verzoeker zijn manager nooit van heel dichtbij. Hij moest bijvoorbeeld vaak de deur van het bureau van zijn manager bewaken en kon dus niet duidelijk weten wat hij op dat moment aan het doen was. Verzoeker legt verder uit dat het bureau Tack Management heette en dat het de technologie van 4 provincies controleerde. Gezien het NDS een geheim dienst is, is het heel waarschijnlijk dat de verzoeker niet in details wist wat de activiteiten van zijn baas waren. De verzoeker mag daar voor niet worden beschuldigd.

o Verklaringen over het incident waarbij de verzoeker een dorpeling liet arresteren

De verwerende partij is verder van mening dat de verklaringen over de reden waarom hij K. M. (...) liet arresteren weinig overtuigend zijn. De verweerder houdt hier geen rekening met alle elementen die werden afgegeven door de verzoeker. Verdenkingen over K. M. (...) werden opgewekt bij de verzoeker omdat hij hem meermaals 's nachts bij de moskee zag uitwisselen met een auto van een ander dorp. Hij heeft dus zijn nummer aan zijn departement gegeven. Zij hebben dan de telecommunicatie van dit nummer opgevolgd. Zij hebben dan gemerkt dat K. M. (...) een talibanleider was: het hoofd van de

“Qahraman-groep”. Vervolgens werd een “quick reaction unit” op hem afgestuurd. Zij hebben hem achteraf kunnen arresteren en hebben ook explosieven gevonden (Gehoorverslag 2, pp. 18-19).

o Aanval van de taliban en de ontvoering van de vader van de verzoeker

Het is niet juist dat “de taliban zei verder tegen [de] vader [van de verzoeker] dat ze hem lieten gaan, dat het ok was dat zijn zoon ergens anders woonde en bij de overheid werkte” (bestreden beslissing, p. 3). Verzoeker verklaarde in tegendeel dat zijn vader gewoon geld moest betalen omdat hij zelf niet voor de overheid werkte. Hij moest gewoon geld betalen als compensatie, maar dat ze hem zijden dat ze zijn zoon wouden vermoorden omdat hij voor de overheid werkte en dat daardoor taliban gedood worden (Gehoorverslag 1, p. 20).

Betreffende de aangifte van de inlichtingendienst van Nangarhar, legt de verzoeker uit dat hij zijn binnenlandse administratie niet begrijpt. Ook heeft hij aan zijn werk, Tack management, gevraagd om voor hem een klacht in te dienen voor de ontvoering van zijn vader. Hij wist niet naar wie anders hij moest gaan. De datum van deze brief is dus de datum van de dag wanneer de klacht werd ingediend en hij was toen al op de hoogte dat zijn vader voor geld gevraagd werd omdat zijn vader het geld gevraagd heeft aan zijn andere zonen. Dit ondermijnt dus niet de geloofwaardigheid met betrekking tot de problemen van de verzoeker met de taliban.

o Actuele vrees voor de taliban

De familie van de verzoeker bleef daar wonen, ondanks de bedreigingen aan hun adres, omdat ze verder niet persoonlijk werden bedreigd.

Overigens het feit dat een dorpeling aan de vader van de verzoeker vraagt waar hij is, is volgens het CGVS geen reden om aan te nemen dat de taliban naar hem op zoek zijn. De verzoeker legt aan zijn raadslieden uit dat vroeger voor de incidenten met de taliban, nooit iemand naar hem vroeg ook al bleef hij lang weg van huis. Bovendien verklaard de verzoeker dat K. M. (...) heeft betaald om te worden vrijgelaten. Hij werd effectief in juli vrijgelaten en hij heeft de vader van de verzoeker uitgelegd dat de verzoeker schuldig is voor zijn arrestatie en dat hij de verzoeker zou doden als hij hem terug zou vinden. De vrees voor de taliban is dus nog steeds belangrijk.

o Tewerkstellingen bij Asia Foundation

• Hoe de verzoeker de job heeft gekregen

De lezing van de verklaringen van de verzoeker die gemaakt wordt door het CGVS is te streng en buiten context. Verzoeker heeft zijn raadslieden goed uitgelegd dat hij A.(...) kende. A.(...) had zijn job via F.(...) gekregen: ze zijn beide van het zelfde dorp en zelfde stam. F.(...) vertelde A.(...) dat hij op zoek was naar een nieuwe werknemer. Ook vroeg hij A.(...) of hij een chauffeur kende. Dankzij hun grootouders kende A.(...) goed de verzoeker, ze gingen altijd naar de zelfde familie evenementen. A.(...) wist ook dat de verzoeker naar een job keek en dat hij een goede chauffeur was, daarom heeft hij de verzoeker aan F.(...) voorgesteld.

Verder beschouwd de verweerder dat de verzoeker niet weet of A.(...) ontslagen werd of hij zelf gestopt is. De verzoekende partij is verbaasd, de verzoeker weet heel duidelijk dat A.(...) weggegaan is nadat zijn arbeidscontract afgelopen was.

• Asia Foundation activiteiten

Het is niet juist dat de kennis van de verzoeker over de activiteiten van de Asia Foundation beperkt is. Hierbij herhaalt de verzoekende partij dat de verzoeker chauffeur was en dat hij geen Engels kon, het is dan normaal dat hij niet heel precies weet wat de activiteiten van Asia Foundation zijn maar toch kan de verzoeker heel pertinente informatie over Asia Foundation geven, namelijk dat Asia Foundation nationale ontmoetingen organiseerde en financieerde in loya jirga waar parlementleden en de President samen kwamen en waar er over politiek werd besproken. Asia Foundation heeft ook gewerkt aan het verkiezingsproces van Karzai en de oprichting van de Grondwet (Gehoorverslag 2, p. 11).

- Vrees voor taliban omwille van zijn werk als chauffeur

Verzoeker werd bedreigd door de taliban omwille van zijn werk als chauffeur bij Asia Foundation omdat hij voor vreemdelingen werkte en dat hij daarvoor beschouwd was als onheilige. Hij werd daarom door de taliban gearresteerd en gefolterd. Volgens het CGVS zijn de verklaringen van de verzoeker over de foltering van de taliban incoherent en twijfelachtig. De verklaringen van de verzoeker zijn hierover niet tegenstrijdig. De verzoeker werd inderdaad over zijn werk ondervraagd door de taliban. Hij antwoordde dat hij niet meer werkte. Hij werd daarna geslagen en ze hebben metaal in het vuur gestoken en daarmee zijn benen verbrand. Hij is daarna flauwgevalen en de taliban hebben hem in het water geduwd om hem wakker te maken. De foltering ging zo door. Bovendien gezien deze ervaring bijzonder traumatisch is, mag geen precieze en gedetailleerde beschrijving vereist zijn.

In deze zin verklaard de CBAR in een studie over de kwetsbaarheid : « Les expériences traumatiques peuvent ainsi contrarier la “sauvegarde” et la “consultation” des souvenirs autobiographiques. Lorsqu'on questionne un demandeur d'asile sur un événement traumatique, il ne lui en restera très souvent que des fragments ou des impressions, qui évoqueront des sentiments qui ont joué au moment où l'événement a eu lieu, comme la peur ou la honte. Lorsque l'on raconte des souvenirs anxiogènes ou stressants, le souvenir tunnel (Tunnel Memory) peut intervenir : c.-à-d. la mémoire des détails centraux du récit – ce qui est important pour le noeud du récit ou son contenu émotionnel – sera nettement meilleure que la mémoire des éléments périphériques. (...) Il convient également de souligner que devoir à chaque fois refaire le récit de souvenirs douloureux, peut générer une intensification des symptômes ou du revécu. Il nous semble donc important que, dans pareilles circonstances, les instances d'asile se posent aussi à chaque fois la question de savoir dans quelle mesure le ressassement détaillé d'expériences traumatisantes est essentiel à l'évaluation du récit d'asile. (...) la cohérence des déclarations ne peut être garantie lorsqu'il y a des traumatismes (sous-jacents). C'est la raison pour laquelle, le CBAR est d'avis que les instances d'asile doivent revoir leurs normes à la baisse ». Bron : Etude sur la vulnérabilité du CBAR : http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/Etude_Vulnerabilite_FR.pdf

Gezien de aanvrager toont dat hij al slachtoffer was van foltering door de taliban (zie ook Gehoorverslag 2, p. 13), moet het vermoeden van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toegepast worden en het bewijzen dat dergelijke vervolging niet meer zou gebeuren last vervolgens de tegenpartij. De wederpartij laat niet zien dat dergelijke vervolging niet herhaald zou worden en schendt dus artikel 48/7.

In tegenstelling tot wat door de verwerende partij overwogen wordt is het niet vreemd dat de verzoeker naast het medische attest over zijn letsels geen document voorlegt ter staving van deze problemen met de taliban. Deze feiten en de twee dreigingsbrieven dateren van 2005. Nadat de aanvrager deze traumatische gebeurtenissen had overwonnen en zijn leven probeerde te herbouwen, wilde hij die documenten niet bijhouden omdat hij met hen zijn ervaren trauma herleefde. Hij kon zich ook niet voorstellen dat hij opnieuw door de Taliban zou worden bedreigd en dat deze documenten op een dag een bewijs zouden zijn. In Afghanistan hebben documenten inderdaad niet hetzelfde belang en waarde als in de westerse wereld.

Verder verwijt de verwerende partij dat de verzoeker niets over deze problemen tijdens het interview op de DVZ heeft verklaard. Dit is onjuist, er werd aan verzoeker gevraagd zijn problemen in het kort te vertellen en dat hij bij het CGVS daarover langer zou kunnen vertellen. Verzoeker heeft dan gekozen om over de meest recente evenementen te vertellen.

o Voorgelegde documenten

Ook al is de corruptie wijdverspreid in Afghanistan mag de verweerder de documenten niet zomaar afwijzen zonder aanduiding waarom hij vermoedt dat deze documenten vals zijn.

De bovenstaande elementen tonen duidelijk aan dat de verklaringen van de verzoeker niet ongeloofwaardig zijn. In gevolge hiervan moet bewijswaarde aan de bovenvermelde documenten worden verleent.”

Wat betreft het intern vestigingsalternatief en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker vooreerst dat de weg tussen de luchthaven van Kabul en Jalalabad in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert heel gevaarlijk is. Hij haalt

informatie aan waaruit zou blijken dat die weg een belangrijk doelwit was voor de opstandelingen van 2016.

Voorts stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet betwist dat Daesh aanwezig is in Jalalabad en dat hij, gezien hij voor de Afghaanse geheime diensten werkte, zeker een doelwit zou zijn.

Daarnaast acht verzoeker de situatie ook voor burgers onveilig. Deze zijn volgens hem immers ook vaak een doelwit voor de opstandelingen in Jalalabad. Hij tracht dit te staven aan de hand van talrijke citaten uit internationale persartikels.

Bovendien stelt verzoeker dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dat de levensomstandigheden in Jalalabad, in het bijzonder voor terugkeerders en *“internally displaced persons”* (IDP's) *“zeker niet gemakkelijk zijn”*. De druk op de basisvoorzieningen heeft er volgens UNOCHA een gevaarlijk punt bereikt.

Verzoeker meent dat er door de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de concrete omstandigheden waarin hij zou leven, in het licht van de slechte socio-economische omstandigheden in Jalalabad. Verzoeker erkent dat hij in Jalalabad gewerkt en verbleven heeft voor zijn vertrek uit Afghanistan, maar wijst erop dat hij Jalalabad verlaten heeft omdat hij daar niet veilig was, zodat de commissaris-generaal niet zomaar kan concluderen *“dat hij niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt”*. Verzoeker wijst er voorts op dat hij op het einde van het tweede gehoor duidelijk vertelde dat zijn vriend in Jalalabad wou dat hij vertrok omdat hij geen problemen wou. Hij stelt anders niemand te kennen in de stad en *“niet zo familiair met de stad”* te zijn en enkel naar de plaatsen te zijn gegaan waar zijn baas heen moest.

Ten slotte stelt verzoeker dat hervestiging in zijn land van herkomst onmogelijk is door zijn problemen met de taliban. Verzoeker heeft immers een privaat probleem met de taliban en specifiek met K. M. Verzoeker wijst erop dat Afghanen heel trots zijn en zich absoluut willen wreken wanneer ze private problemen hebben. K. M. heeft verzoekers vader ook laatst – na zijn vrijlating in juli – gewaarschuwd dat hij verzoeker zal vermoorden. Omwille van dit privé probleem, zal de familie van zijn vijand verzoeker niet met rust laten en hem, ongeacht waar hij zich in Afghanistan zou vestigen, kunnen vinden en doden.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 4 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de COI Focus *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”* van 21 november 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde te worden bedreigd door de taliban omwille van zijn eerdere tewerkstellingen als chauffeur voor Asia Foundation, een buitenlandse organisatie in Kabul en als bodyguard voor een directeur van het technologisch departement van het “*National Directorate of Security*” (NDS).

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er vooreerst (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn tewerkstelling bij het NDS. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (a) zijn verklaringen waarom hij voor een dergelijke gevaarlijke job had gekozen weinig overtuigend waren, dat (b) zijn verklaringen over hoe hij zijn wens om voor het NDS te werken met zijn familie besprak ontwijkend en weinig doorleefd waren, dat (c) het weinig aannemelijk is dat hij, in een functie met een dergelijk gevaar op confrontatie met de taliban, steeds bleef terugkeren naar zijn dorp waar de taliban heer en meester was, een eigen dorpeling liet arresteren en bleef denken dat niemand in zijn dorp iets te weten zou komen over zijn werk, dat (d) zijn verklaringen over de vriend van zijn vader die garant stond voor zijn tewerkstelling bij het NDS beperkt zijn en het vreemd is dat deze man voor verzoeker, als analfabeet en na jaren werkonbekwaamheid wegens fysieke problemen, garant stond voor een job als bodyguard voor een hoge figuur binnen het NDS, dat (e) hij geen overtuigende verklaring kan bieden waarom de Afghaanse geheime dienst iemand als bodyguard zou nemen die analfabeet is, die voordien jarenlang werkonbekwaam was wegens fysieke problemen en die geen ervaring heeft met het gebruik van wapens, dat (f) hij vage en oppervlakkige verklaringen aflegde over het werk van zijn baas en het departement waar hij werkte, en dat (g) zijn verklaringen over het incident waar hij een dorpeling liet arresteren nadat hij informatie over hem gaf aan zijn beweerde collega's van het NDS weinig overtuigend zijn. Voorts (ii) was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers verklaringen over de aanval van de taliban en de ontvoering van zijn vader weinig aannemelijk zijn, (iii) achtte hij het opmerkelijk dat verzoekers gehele familie, ondanks de bedreigingen aan het adres van zijn familie in de door verzoeker neergelegde dreigbrief en de ontvoering van zijn vader, nog steeds in verzoekers dorp woont en (iv) achtte hij het tevens opmerkelijk dat verzoeker niet zeker wist welke dreigbrief hij precies neerlegde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Wat betreft verzoekers tewerkstelling als chauffeur voor de Asia Foundation in de periode van 2003 tot 2005 (v) merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat (a) het vreemd is dat iemand van een nabij gelegen dorp verzoeker de kans gaf om bij een buitenlandse organisatie in Kabul aan de slag te gaan en deze kans niet zou aanbieden aan familieleden of dichte vrienden, dat (b) het, gezien de twee jaar die verzoeker er gewerkt heeft, vreemd is dat zijn kennis van de activiteiten van de Asia Foundation beperkt is, dat (c) verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet sprak over deze tewerkstelling bij Asia Foundation en dat (d) verzoeker hoe dan ook niet kan aannemelijk maken dat hij omwille van zijn werk als chauffeur voor de Asia Foundation problemen zou hebben gekend met de taliban. Ten slotte (vi) oordeelt de commissaris-generaal nog dat de door verzoeker voorgelegde documenten zijn oordeel niet vermogen te wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij het NDS.

In de eerste plaats kwam de commissaris-generaal tot deze vaststelling op basis van de oppervlakkige verklaringen die verzoeker aflegde naar aanleiding van de vraag waarom hij voor een dergelijke gevaarlijke job had gekozen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Gevraagd naar de verhouding van de taliban met de dorpelingen, zegt u dat de taliban in uw dorp zich, sinds de tweede ambtstermijn van president Karzai (volgens informatie waarover het CGVS beschikt was dit van 2009 tot 2014), heel slecht gedroegen, ze de dorpelingen lastig vielen en dat de situatie iedere dag erger werd (CGVS II, p. 6). Gezien u in 2013 startte met werken voor het NDS, roept dit vragen op met betrekking tot uw keuze voor een job bij het NDS. Gevraagd waarom u bent beginnen werken bij het NDS, zegt u dat u uw land wou dienen en verdedigen (CGVS I, p. 15). Gevraagd wat u dacht dat de risico's waren van de job toen u startte bij het NDS, zegt u dat het een militaire job was, dat je er alles kan meemaken, geweerschoten, zelfmoordaanslagen enzovoort (CGVS II, p. 16). Gevraagd waarom u koos voor een job met zoveel risico nadat u al zoveel gevaar had gelopen tijdens uw eerste

job en vervolgens bedreigd werd, zegt u louter dat u het deed om uw natie te dienen en dat dat het enige was (CGVS I, p. 26). Opnieuw gevraagd waarom u opnieuw voor zo'n gevaarlijke job koos als u al eerder het doelwit van de taliban was geweest, zegt u opnieuw dat u wil werken voor uw land om vrede te brengen en dat dat de hoofdrede was (CGVS I, p. 26). Erop wijzend dat niet alleen u maar ook uw familie in het verleden bedreigd werd en dat u door uw jobkeuze ook hen in gevaar bracht, wordt u opnieuw gevraagd waarom u voor zo'n gevaarlijke job koos, waarop u zegt dat u iets wou beginnen voor uzelf en dat iedereen de verantwoordelijkheid moet nemen om zijn land te dienen (CGVS I, p. 26). Gezien het risico dat een dergelijke job inhield voor uzelf en uw familie, wonende in een dorp dat gedomineerd wordt door de taliban, zijn dergelijke oppervlakkige verklaringen weinig overtuigend."

Verzoeker werpt hiertegen op dat deze job niet *per se* gevaarlijker was dan een andere omdat ze, behalve op kantoor, overal zonder uniform rondliepen. Deze verklaring overtuigt evenwel niet aangezien verzoeker zelf foto's bijbracht waarop hij duidelijk in uniform te zien is op een – volgens zijn verklaringen – trouw van de zoon van een andere bodyguard (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 juni 2017, p. 17). Deze foto's zijn duidelijk niet op kantoor genomen (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten').

Daarbij komt dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen over hoe hij zijn wens om voor het NDS te werken met zijn familie besprak ontwijkend en weinig doorleefd achtte:

"Gevraagd hoe uw keuze voor het NDS werd besproken binnen uw familie, zegt u dat u de toestemming vroeg aan uw familie (CGVS II, p. 16). Gevraagd wat ze dan zeiden ontwijkt u de vraag en zegt u louter dat u zou gezegd hebben dat u de job zou doen, en voegt hier aan toe dat u uw land zou dienen en geld verdienen (CGVS II, p. 16). Nogmaals gevraagd wat uw familie dan precies zei antwoordt u louter dat zij het eens waren en u de toestemming gaven (CGVS II, p. 16). Gevraagd of iedereen in uw familie het dan eens was met u ontwijkt u opnieuw de vraag en zegt dat uw ouders apart wonen, dat u uw vrouw consulteerde en dat uw vader het later ook eens was, wat geenszins een beeld geeft van de mening van uw familie ten aanzien van uw vraag om voor het NDS te mogen werken (CGVS II, p. 16). Gevraagd te verklaren hoe het komt dat uw familie het schijnbaar unaniem eens was met uw wens deze job uit te oefenen, terwijl allen in een talibanregio wonen, ontwijkt u nogmaals de vraag en zegt u dat u dacht dat niemand het zou weten omdat u met burgerkleren naar het dorp zou komen (CGVS II, p. 16). Dergelijke ontwijkende verklaringen over hoe u uw wens om voor het NDS te werken met uw familie besprak roepen ernstige vragen op. Gezien jullie allen in talibangebied wonen kan verwacht worden dat u doorleefd weet te vertellen over deze discussie thuis en over de mening van uw familieleden."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts is het weinig aannemelijk dat verzoeker, in een functie met een dergelijk gevaar op confrontatie met de taliban, steeds bleef terugkeren naar zijn dorp waar de taliban heer en meester was, een eigen dorpeling liet arresteren en bleef denken dat niemand in zijn dorp iets te weten zou komen over zijn werk. In de bestreden beslissing wordt dit op goede gronden als volgt toegelicht:

"Verdergaand op uw verklaring dat u dacht dat niemand zou te weten komen dat u voor het NDS werkte wordt u erop gewezen dat u in een klein dorp woonde en wordt u gevraagd hoe u dacht dat dit een geheim zou blijven, waarop u zegt dat jullie er met niemand over praatten en dat jullie dit geheim hielden (CGVS II, p. 16). U erop wijzend dat Jalalabad niet ver van uw dorp lag, wordt u gevraagd waarom u dacht dat u uw werk geheim zou kunnen houden, waarop u repliceert dat de dorpelingen niet naar de militaire basis konden komen (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u reeds had verklaard dat u als bodyguard F. R. F. (...) overal in Jalalabad vergezelde, zegt u dat jullie uniforms en brillen aandeden en dat niemand jullie kon herkennen (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u duidelijk zichtbaar bent op de foto's die u neerlegt van uzelf tijdens uw werk, zegt u dat die foto's zijn genomen op een trouw van de zoon van een andere bodyguard (CGVS II, p. 17). Gezien u op die foto's wel uw uniform en wapens draagt, is dit een vreemde verklaring. Overigens verklaarde u verder dat u uw eigen dorpeling, K. M. (...), hebt verklikt bij het NDS, waardoor hij gearresteerd werd (CGVS II, p. 18). U was zelfs aanwezig bij zijn arrestatie (CGVS II, p. 18), wat dan ook, volgens u, de reden was waardoor de taliban van uw job wist (CGVS I, p. 20) Gevraagd waarom u moeite deed om uw job geheim te houden maar dan uw eigen dorpeling liet arresteren, zegt u louter dat uw doel was om uw land te dienen en dat er door zo'n mensen al ontelbare landgenoten zijn gedood of verwond (CGVS II, p. 19)."

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal uit zijn verklaringen dat een dorpeling hem had herkend foutief afleidt dat het bekend was en geen geheim dat hij voor het NDS werkte. Dit kan in de bestreden beslissing evenwel nergens worden gelezen. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker aanwezig was bij de arrestatie van deze dorpeling en dat dit volgens hem de

reden was waardoor de taliban van zijn job wist. Aldus slaagt verzoeker er niet in het voorgaande motief te weerleggen.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers verklaringen over de vriend van zijn vader die garant stond voor zijn tewerkstelling bij het NDS beperkt zijn en dat het vreemd is dat deze man voor verzoeker, die een analfabeet is en jaren lang werkonbekwaamheid was wegens fysieke problemen, garant stond voor een job als bodyguard voor een hoge figuur binnen het NDS. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“Gevraagd hoe u aan uw job bij het NDS bent geraakt, zegt u dat er een vriend van uw vader werkte die voor u garant kon staan, waardoor u formulieren hebt gekregen die u invulde (CGVS II, p. 14). Gevraagd hoe uw vader die vriend kende, zegt u dat u het niet weet, dat het een oude vriend was van vroeger en dat hij er nooit over sprak (CGVS II, p. 14). Gevraagd wat u weet van die man, zegt u dat u niets te maken had met hem en dat hij een grote man was die daar werkte en dat u een arme was die daar werkte (CGVS II, p. 15). Gevraagd of u hem voordien al had gezien, zegt u dat u hem één of twee keer had ontmoet, niet meer dan dat (CGVS II, p. 15). Gezien die vriend van uw vader de man was die garant stond voor uw tewerkstelling bij het NDS, doet het verbazen dat uw verklaringen over die man in die mate beperkt zijn.

Bovendien is het vreemd dat deze man garant stond voor u, als analfabeet (CGVS I, p. 6) en na jaren werkonbekwaamheid wegens fysieke problemen (CGVS II, p. 13), voor een job als bodyguard voor een hoge figuur binnen het NDS. Gevraagd waarom hij garant zou staan voor u, zegt u dat u genezen was toen u daar aankwam (CGVS II, p. 16). Gezien dit op zich weinig informatie biedt wordt de vraag herhaald, waarop u opnieuw louter zegt dat u fit was en geen gezondheidsproblemen had (CGVS II, p. 16). Gevraagd waarom het NDS iemand zou rekruteren zonder ervaring in het gebruik van wapens en die ongeletterd is en net gedurende jaren fysiek werkonbekwaam is geweest, zegt u louter dat ze op dat moment ongeletterden rekruteerden (CGVS II, p. 16). Dat u geen overtuigende verklaring kan bieden waarom de Afghaanse geheime dienst iemand als bodyguard zou rekruteren die analfabeet is, die voordien jarenlang werkonbekwaam was wegens fysieke problemen en die geen ervaring heeft in het gebruik van wapens, doet ernstig twijfelen aan uw tewerkstelling voor het NDS.”

Verzoeker legt uit dat hij toen weer fit was en dat het NDS in het begin helemaal niet streng was voor de rekrutering. Hij stelt dat de rekrutering pas de laatste 2 à 3 jaar verstrengd geworden is, zodat het niet verbazend is dat een vriend van zijn vader toch voor hem garant stond. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze. De bovenstaande motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daar bovenop komt dat verzoeker vage en oppervlakkige verklaringen aflegde over het werk van zijn baas en het departement waar hij werkte. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Gevraagd wat uw baas deed, zegt u dat hij uw directeur en baas was en dat u niet kon vragen over de inhoud van zijn job omdat het een geheime job was (CGVS I, p. 15). Gevraagd wat zijn dagelijkse taken en activiteiten waren, zegt u dat hij meestal in het kantoor bleef en dat jullie soms naar de stad gingen, naar de plaatsen die u eerder vernoemde, en dat hij soms naar andere provincies reisde (CGVS II, p. 18). Gevraagd naar wat voor plaatsen uw baas veel ging, zegt u dat hij vooral in zijn kantoor was, dat hij soms naar de stad ging en dat jullie naar Behsud, Darunta of Dosaraka gingen (CGVS I, p. 15). Gevraagd waarom hij naar Behsud ging, zegt u dat u niet weet waarom hij naar daar ging of wat hij daar ging doen. U zegt dat hij geheime discussies had en dat u niet wist waarover hij praatte (CGVS I, p. 15). Gevraagd wat hij deed als verantwoordelijke voor het technologisch departement, zegt u dat hij andere mensen had die voor hem werkte en dat u niet weet wat hij deed of wat zijn taken waren (CGVS II, p. 18). Gevraagd voor een verklaring voor uw gebrek aan kennis hierover, gezien u deze persoon moest bewaken, zegt u dat het NDS een instituut is waar je niet veel vragen kunt stellen over andere mensen omdat het gevaarlijk is (CGVS II, p. 18). Ook al was u niet in de mogelijkheid om vragen te stellen over het werk van uw baas, kan men nog redelijkerwijze een grondigere kennis van de dagelijkse taken en activiteiten van uw baas verwachten gezien u deze persoon twee jaar lang moest bewaken.

Gevraagd om meer informatie te geven over het departement waar u werkte, het technologisch departement van het NDS, zegt u dat u werd verteld dat dit departement het departement van technologie is, van walkietalkies enzovoort. U werd enkel verteld dat het een belangrijke plaats was en u hebt verder geen details (CGVS I, p. 16). Gezien u twee jaar lang hebt gewerkt op dit departement zijn uw vage en gebrekkige verklaringen over uw werkplaats vreemd.”

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen helemaal niet vaag en oppervlakkig waren en wijst erop dat hij als bodyguard voor de Afghaanse geheime dienst en meer specifiek van een geheim agent die de telecommunicatie van de taliban opvolgde zijn manager nooit van heel dichtbij volgde. Aangezien hij twee jaar lang dezelfde persoon moest bewaken en hij twee jaar lang op hetzelfde departement gewerkt heeft, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een grondigere kennis van zijn departement en van de dagelijkse taken en activiteiten van zijn baas zou hebben, zonder dat het hierbij om alle details hoeft te gaan. Waar verzoeker verder nog uitlegt dat het bureau "*Tack Management*" heette, wordt er op gewezen dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat hij dit op het CGVS verklaard heeft. Hoe dan ook kan hieruit, evenals uit het feit dat verzoeker wist dat het departement waarvoor hij twee jaar werkte de technologie van vier provincies controleerde, niet worden afgeleid dat verzoeker via zijn kennis blijkt geeft gedurende twee jaar voor het NDS gewerkt te hebben.

Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers verklaringen over het incident waar hij een dorpeling liet arresteren nadat hij informatie over hem gaf aan zijn beweerde collega's van het NDS weinig overtuigend zijn. Het is immers weinig aannemelijk dat het NDS zou ingaan op verzoekers verdachtmaking en een snelle interventie-eenheid op deze dorpeling af zou sturen louter op basis van het feit dat verzoeker deze man een paar keer 's nachts bij de moskee zag terwijl hij naast een voertuig wachtte (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 juni 2017, p. 19).

Verzoeker wijst er op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle elementen en licht toe dat zijn verdenkingen werden opgewekt omdat hij de dorpeling "*meermaals 's nachts bij de moskee zag uitwisselen met een auto van een ander dorp*". In tegenstelling tot wat hij thans betoogt, heeft verzoeker tijdens de gehoren op het CGVS op geen enkel moment gesproken over het "*uitwisselen*" van wat dan ook. Verzoeker verklaarde enkel dat hij de man "*een paar keer 's nachts bij de moskee*" zag, dat de man "*wachtte naast een voertuig*" en dat hij hem daarom verdacht. Het is echter weinig aannemelijk dat het NDS op basis van deze beperkte gegevens zouden zijn overgegaan tot het opvolgen van de telecommunicatie van het nummer van deze dorpeling.

Gelet op al het voorgaande maakt verzoeker zijn tewerkstelling bij het NDS niet aannemelijk.

Tevens zijn verzoekers verklaringen over de aanval van de taliban en de ontvoering van zijn vader weinig aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft terecht op het volgende gewezen: "*Gevraagd waarom de taliban uw huis binnenviel, zegt u dat ze u wilden arresteren (CGVS I, p. 18). Gevraagd wat de taliban zeiden toen ze uw huis binnenvielen, zegt u dat u die nacht wegliep, dat ze uw vader ontvoerden en hem drie dagen bij hen hielden waarna uw vader 400.000 afghani betaalde aan de taliban en hij door tussenkomst van de dorpsouderen werd vrijgelaten (CGVS I, p. 18). Gevraagd wat de taliban met uw vader gedaan hebben gedurende die drie dagen, zegt u dat ze naar geld vroegen en dat dat geld betaald is geweest, waarna hij is vrijgelaten (CGVS I, p. 19). Gevraagd hoe het komt dat ze niet naar u vroegen maar louter om geld, zegt u dat uw vader zei dat zijn zoon niet bij hem woont, dat zijn zoon ergens anders woont met zijn gezin, dat zijn zoon bij de overheid werkt en dat hij niet verantwoordelijk is voor zijn zoon (CGVS I, p. 20). Gevraagd of er bepaalde voorwaarden verbonden waren aan de vrijlating van uw vader, zegt u dat de taliban geld vroegen en zeiden dat uw vader niet kon klagen als de taliban zijn zoon ving, waarop uw vader zei dat zijn zoon diegene was die voor de overheid werkte, en niet hij (CGVS I, p. 20). Gevraagd of er nog andere afspraken werden gemaakt bij de vrijlating van uw vader, zegt u dat dat er geen andere afspraken gemaakt werden. Gevraagd waarom uw vader dat geld betaalde, zegt u dat u de taliban tegen uw vader zei dat uw vader het geld moest betalen omdat de taliban hun wapens en munitie kwijt waren. De taliban zei verder tegen uw vader dat ze hem lieten gaan, dat het ok was dat zijn zoon ergens anders woonde en bij de overheid werkte, maar dat uw vader het geld moest betalen (CGVS I, p. 20). Gezien de taliban volgens uw verklaringen uw huis binnenviel om u te arresteren, is het vreemd dat ze uw vader ontvoeren om geld en niet om u te kunnen arresteren. Daarenboven legt u een aangifte van de ontvoering van uw vader en uw problemen hierrond neer van de inlichtingendienst van Nangarhar, waarin staat te lezen dat uw vader 400.000 afghani boete aan de taliban betaalde, hoewel de brief opgesteld is op de dag volgend op de inval van de taliban in uw huis. Gezien u verklaarde dat de taliban uw vader drie dagen gevangen hield, is dit een verdere ondermijning van uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen met de taliban. Daarenboven staat er in deze brief niets vermeld over de ontvoering van uw vader door de taliban.*"

In tegenstelling tot wat verzoeker in het enig middel laat gelden, blijkt uit het administratief dossier dat hij op het CGVS wel degelijk heeft verklaard dat de taliban tegen zijn vader had gezegd dat ze hem lieten gaan en dat het ok is dat verzoeker ergens anders woont en bij de overheid werkt (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 14 februari 2017, p. 20). Door er verder nog op te wijzen dat hij tevens verklaard heeft

dat zijn vader gewoon geld moest betalen omdat deze zelf niet voor de overheid werkte, slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen van zijn stelling dat het niet vreemd zou zijn dat de taliban zijn huis binnenvielen om hem te arresteren, maar vervolgens zijn vader ontvoerden om geld en niet om hem alsnog te kunnen arresteren. Voorts doet de omstandigheid dat verzoeker op het ogenblik dat de klacht werd ingediend al op de hoogte was dat zijn vader voor geld gevraagd werd geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat de aangifte van de ontvoering van zijn vader, waarin staat dat zijn vader 400.000 afghani boete betaalde aan de taliban, opgesteld werd op de dag na de inval van de taliban in zijn huis, terwijl verzoeker verklaard had dat de taliban zijn vader drie dagen gevangen hield. Evenmin doet deze omstandigheid afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat in deze aangifte niets vermeld staat over de ontvoering van verzoekers vader door de taliban. Deze vaststellingen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban.

Verder is het opmerkelijk dat verzoekers gehele familie, ondanks de bedreigingen aan hun adres in de door verzoeker neergelegde dreigbrief en ondanks de ontvoering van verzoekers vader, nog steeds in verzoekers dorp woont en doet ook het feit dat de taliban niet meer naar verzoekers huis zijn geweest afbreuk aan de door verzoeker voorgehouden (actuele) vrees voor de taliban. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn familie niet persoonlijk bedreigd werd, nu de door hem op het CGVS neergelegde dreigbrief expliciet vermeldt dat zijn familie de prijs moet betalen voor zijn gedrag (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten', document nr. 3) en bovendien zijn vader volgens zijn verklaringen drie dagen ontvoerd is geweest door de taliban. Waar verzoeker verder nog stelt dat K. M. in juli werd vrijgelaten en verzoeker nog steeds zou doden als hij hem terug zou vinden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Verder is het opmerkelijk dat u niet zeker weet welke dreigbrief u precies neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Gevraagd naar wat voor document u neerlegt, zegt u dit één van de brieven is die door de taliban is gegeven en dat u niet weet welke (CGVS I, p. 13). Gevraagd hoe het komt dat u niet zeker weet wat welke van de brieven dit is, zegt u dat u niet weet welke brief dit is en dat u niet kan lezen (CGVS I, p. 13). Later, na de pauze, verklaart u dat deze brief de laatste brief is die u hebt ontvangen en dat u de andere twee brieven kwijt bent (CGVS I, p. 13). Dat u initieel niet weet wat voor brief u precies neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, die later de derde en laatste dreigbrief van de taliban blijkt te zijn, doet verdere twijfels rijzen."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op al het voorgaande, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met de taliban omwille van zijn voorgehouden tewerkstelling bij het NDS.

Daarnaast hecht de Raad evenmin geloof aan verzoekers problemen met de taliban omwille van zijn eerdere tewerkstelling als chauffeur bij Asia Foundation.

Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat verzoeker op de DVZ niet heeft gesproken over zijn tewerkstelling bij Asia Foundation en over de folteringen die hij omwille van deze tewerkstelling door de taliban heeft ondergaan. Verzoekers betoog dat hij bij de DVZ alles in het kort diende te vertellen en dat hij bij het CGVS daarover langer zou kunnen vertellen, verklaart noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van dergelijke uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 21, vragenlijst CGVS, 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij op de DVZ melding zou hebben gemaakt van het gegeven dat hij gefolterd is geweest door de taliban

omwille van zijn tewerkstelling bij Asia Foundation, ook al gebeurde dit meer dan tien jaar geleden. Indien verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielaanvraag uit te werken, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en antwoordde overigens negatief op de vraag of hij nog iets had toe te voegen (adm. doss., stuk 12, vragenlijst CGVS, 2). Ten slotte werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen en had hij dus de mogelijkheid om hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn aanspraak volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Daarbij komt dat verzoeker ter staving van zijn eerdere problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling van 2003 tot 2005 bij Asia Foundation geen documenten voorlegt, hoewel hij volgens zijn verklaringen twee dreigbrieven heeft ontvangen en geruime tijd in het ziekenhuis heeft verbleven. Bijgevolg komt het aan verzoeker toe om zijn aanspraak op zulke wijze toe te lichten dat de asielaanvragers enigszins zicht hebben op de omstandigheden die hem ertoe brachten naar Europa te komen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat verzoeker hierin niet geslaagd is.

Zo legt verzoeker tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen af over de wijze waarop hij zijn job als chauffeur bij Asia Foundation heeft gekregen. De commissaris-generaal maakt hierover in de bestreden beslissing de volgende opmerkingen:

“Gevraagd hoe uw job bij de Asia Foundation hebt gekregen, zegt u vaagweg dat u iemand, F.(...) genaamd, tegenkwam en dat u “daar” werkte (CGVS I, p. 7). Tijdens het tweede gehoor zegt u dat u een persoon kende, A.(...), die voor F.(...) werkte (CGVS II, p. 4). Gevraagd hoe u A.(...) kent, zegt u dat A.(...) in een nabijgelegen dorp woonde en dat u hem via evenementen kende (CGVS II, p. 4). Dat u eerst zegt dat u F.(...) “tegenkwam” en “daar” werkte om vervolgens een job te krijgen maar in het tweede gehoor dan weer zegt dat u de job via een kennis uit uw regio, A.(...) genaamd, zou hebben gekregen, roept vragen op. Gevraagd waarom u van A.(...) de kans kreeg om in Kaboel te gaan werken, zegt u dat hij u vertrouwde, dat u een eigen auto had en een goede chauffeur was (CGVS II, p. 11). Gevraagd waarom, gezien het een zaak van vertrouwen was en deze job uiteindelijk veertig dollar per dag opleverde, A.(...) die job niet aan iemand van zijn familie gaf, zegt u dat hij misschien zijn familie niet vertrouwde en u wel (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 12). Gevraagd waarom hij specifiek u vroeg voor de job, zegt u opnieuw dat hij u vertrouwde, dat uw dorpen niet van elkaar lagen en dat u een goede chauffeur was (CGVS II, p. 12). Gezien uw loon veertig dollar per dag bedroeg (CGVS I, p. 7) en u daarbij de kans kreeg om bij een buitenlandse organisatie in Kaboel aan de slag te gaan, is het vreemd dat iemand van een nabijgelegen dorp deze kans niet zou aanbieden aan familieleden of dichte vrienden, temeer daar u hier geen doorleefde verklaringen over weet te bieden. Bovendien is het, hoewel A.(...) maar voor een korte periode in dat kantoor zou gewerkt hebben (CGVS II, p. 7), opmerkelijk dat u niet weet of hij ontslaan is of zelf gestopt is, temeer daar u jullie band aanhaalt om te verklaren hoe u deze lucratieve job heeft weten te verkrijgen (CGVS II, p. 7).”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat A. hem aan F. heeft voorgesteld voor de job van chauffeur bij Asia Foundation, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nog stelt dat hij verrast is door de motivering van de bestreden beslissing nu hij heel duidelijk weet dat A. weggegaan is nadat zijn arbeidscontract afgelopen was, wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij, op het CGVS gevraagd waarom A. gestopt is, antwoordde dat hij niet wist waarom en dat hij niet kan zeggen of hij ontslagen is of dat hij zelf gestopt is (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 juni 2017, p. 7). Met zijn summiere verklaring (*post factum*) slaagt verzoeker er niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat hij niet weet of A. ontslagen is of zelf gestopt is te ontkrachten of te weerleggen.

Tevens blijkt verzoekers kennis van de activiteiten van Asia Foundation eerder beperkt te zijn:

“Gevraagd wat u over deze organisatie weet zegt u dat u als chauffeur naar plaatsen, zoals het UNAMA-kantoor (United Nations Mission in Afghanistan) en de grote jirga, ging waar “ze discussieerden over de verkiezingen en de grondwet” (CGVS I, p. 8). Gevraagd wat de Asia Foundation precies doet, zegt u dat u een chauffeur was, dat u niet meer weet en dat er mensen van elk land daar waren (CGVS I, p. 8). Later wordt u gevraagd wat de Asia Foundation doet in Afghanistan, waarbij u opnieuw zegt dat u chauffeur was en dat u niet weet van hun activiteiten (CGVS II, p. 11).”

Door louter te herhalen dat hij chauffeur was en te stellen dat hij geen Engels kon, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn beperkte kennis van Asia Foundation, een bedrijf waarvoor hij volgens zijn verklaringen twee jaar zou hebben gewerkt, te ontcrachten. Ook de Raad acht het *in casu* vreemd dat verzoeker een dermate beperkte kennis heeft van de activiteiten van de Asia Foundation. De omstandigheid dat verzoeker wel wist dat Asia Foundation internationale ontmoetingen organiseerde en financierde in "*loya jirga*", doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien kan verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maken dat hij omwille van zijn werk als chauffeur voor de Asia Foundation problemen heeft gekend met de taliban, gezien zijn verklaringen over de foltering door de taliban naar aanleiding van deze tewerkstelling incoherent en twijfelachtig zijn. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft terecht op het volgende gewezen:

"Initieel zegt u dat ze een metalen buis in het vuur staken en op uw benen legden, waarna u flauwviel. De taliban gooiden vervolgens water op u (CGVS I, p. 11). Tijdens het tweede gehoor zegt u dat ze u begonnen te slaan met de handvaten van hun geweren, waarna u flauwviel en ze u in het water lieten vallen. Toen u terug bij bewustzijn kwam, eisten ze dat u zei waar u werkte, waarna u zei dat u daar niet meer werkte, waarna de taliban metaal in het vuur brachten en uw benen verbrandden (CGVS II, p. 9). Niettegenstaande deze foltering jaren geleden plaatsvond, is het opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het verloop van deze ervaring."

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen over de foltering door de taliban niet tegenstrijdig waren. Hij laat gelden dat hij inderdaad door de taliban ondervraagd werd over zijn werk, dat hij antwoordde dat hij niet meer werkte, dat hij daarna geslagen werd en ze zijn benen hebben verbrand met metaal dat ze in het vuur hebben gestoken, waarna hij is flauwge gevallen en ze hem in het water hebben geduwd om hem wakker te maken. Door thans weer een andere verklaring af te leggen over de gebeurtenissen slaagt verzoeker er evenwel niet in de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Bijgevolg hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent de door hem ondergane foltering.

Waar verzoeker in het algemeen in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn Afghaanse afkomst, zijn kwetsbaarheid en het feit dat hij analfabeet is en poneert dat de commissaris-generaal daarmee geen rekening heeft gehouden, beperkt hij zich tot een louter theoretische uiteenzetting, zonder *in concreto* te duiden in welk opzicht hiermee geen rekening zou zijn gehouden en op welke wijze de bestreden beslissing er anders zou hebben uitgezien indien hiermee wel rekening zou zijn gehouden. Bovendien wordt er op gewezen dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoon dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij coherente en volledige verklaringen kan afleggen over de belangrijke gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens analfabetisme, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Daarenboven kan aan verzoekers voorgehouden analfabetisme worden getwijfeld nu hij zijn verklaring bij de DVZ en andere stukken heeft kunnen ondertekenen met een identieke handtekening (zie: adm. doss., stukken 21 en 22).

Waar verzoeker in het algemeen nog wijst op de stress die hij ervoer tijdens de gehoren op het CGVS, wordt er op gewezen dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview. Dit staat er evenwel niet aan in de weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkervijze kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoon dat zijn verzoek gerechtvaardigd is, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker onder druk werd gezet bij het afleggen van zijn verklaringen waardoor deze tekortkomingen zouden bevatten of dat de *protection officer* of de tolk niet zouden zijn ingegaan op verzoekers vraag om de vragen langzaam te stellen. In tegendeel, op het einde van het tweede gehoor gevraagd of hij de vragen en de tolk goed begrepen had, antwoordde verzoeker bevestigend (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 juni 2017, p. 22).

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 19, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

"Uw taskara en uw rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de vaststelling van uw problemen door de inlichtingendienst van Nangarhar, dient nog te worden vastgesteld dat de logo's op deze brief nauwelijks leesbaar zijn, wat doet twijfelen

aan de authenticiteit van dit document. Wat betreft de aangifte aan de inlichtingendienst van Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat dit een brief is die in uw eigen naam is geschreven, waardoor aan dit document slechts zeer beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de aanbevelingsbrief van M. K. (...) van de Joint Electoral Management Body, de brief van de Asia Foundation over uw tewerkstelling, uw twee badges van de Asia Foundation, de dreigbrief van de Taliban, de badge van het NDS en de foto's van uzelf met F. R. F. (...) dient opgemerkt te worden dat corruptie wijdverspreid is in Afghanistan en dergelijke documenten dan ook slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Verder dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's uw band met de afgebeelde personen niet afgeleid kan worden, evenmin als hun identiteit. Dat u zelf zegt dat deze genomen zouden zijn op de trouw van de broer van een collega, terwijl u bepakt en bewapend op de foto staat, roept meer twijfels op (CGVS II, p. 17). Het is ook vreemd dat u in het eerste gehoor aanvankelijk zegt dat de enige persoon op de foto zonder wapen de persoon was van wie je de bodyguard was en later dan weer zegt dat het de huwelijksceremoniemeester van zijn broer was (CGVS I, p. 12). In het tweede gehoor zou het dan weer het huwelijksfeest zijn van de broer van een collega-bodyguard. Bovendien kan u niet meegeven wanneer deze foto's werden genomen, en dus wanneer dit huwelijksfeest plaatsvond (CGVS I, p. 12 en 13). Wat betreft het doktersattest, dient gezegd dat u zelf verklaarde dat u de letsels die beschreven worden in dit document, in Bulgarije hebt gekregen nadat u uit Afghanistan vertrokken was. Medische problemen ressorteren niet onder de criteria voor internationale bescherming zoals bepaald in de Conventie van Genève of artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, worden de door hem voorgelegde documenten niet "zomaar" afgewezen zonder aanduiding waarom wordt vermoed dat deze vals zouden zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een

veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsoptie voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 20, map met 'landeninformatie') dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. De informatie die verzoeker – bij wege van citaten in het verzoekschrift – bijbrengt, is niet van aard om deze motieven te ontkrachten. In tegendeel, ook hieruit blijkt dat de verkeersveiligheid veruit het grootste probleem op de weg is en dat het geweld op de weg voornamelijk doelgericht van aard is. Dit vindt tevens bevestiging in de door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 4 april 2018 gevoegde COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt (onder meer) het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststelling wordt bevestigd in het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met 'landeninformatie') en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 4 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld dat er plaatsvindt

worden toegeschreven aan de Taliban of Islamitische Staat (IS). Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen, "Improvised Explosive Devices" (IED's), mijnen en andere explosieven. Waar verzoeker er wat dit betreft op wijst dat hij voor de Afghaanse geheime diensten werkte en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zeker een doelwit zou zijn, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden tewerkstelling bij het NDS.

Daarnaast vonden er in de drie voornoemde districten ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, of supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel het geweld in deze districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. In tegendeel, de drie districten blijken een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de Taliban en de "Afghan National Security Forces" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Te dezen beschikt verzoeker evenwel over een reëel intern vluchtalternatief.

Aan de hand van verschillende citaten uit persartikels voert verzoeker aan dat de situatie in Jalalabad ook niet veilig is voor burgers, nu deze ook vaak een doelwit blijken te zijn van de opstandelingen aldaar. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad inderdaad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verzoekers betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te weerleggen.

Aldus blijkt dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U heeft twee jaar gewerkt – zij het niet voor het NDS – en verbleven in Jalalabad. U noemde verschillende locaties op in Jalalabad stad (CGVS II, p. 21), waaruit afgeleid kan worden dat u vertrouwd bent met de stad en aangenomen kan worden dat u hier daadwerkelijk gewerkt

en verbleven heeft. Volgens uw verklaringen verbleef u daarna nog twee maanden voor uw vertrek bij een vriend in Jalalabad (CGVS II, p. 20), waaruit kan worden besloten dat u over een netwerk beschikt in de stad Jalalabad. U spreekt Dari en Pasjtoe (CGVS I, p. 4). Gevraagd naar het inkomen van uw familie momenteel, zegt u dat uw familie inkomsten van jullie eigen landbouwgronden heeft, die verhuurd worden aan een landbouwer (CGVS I, p. 6). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit voor u niet mogelijk is door uw problemen met de taliban (CGVS II, p. 22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker laat gelden dat de leefomstandigheden in Jalalabad, in het bijzonder voor terugkeerders en IDP's, niet gemakkelijk zijn. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van vluchtelingen die woonachtig zijn in de "informal settlements" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen. Zo heeft zijn familie inkomsten uit eigen landbouwgronden en heeft verzoeker eerder gedurende twee maanden bij een vriend in Jalalabad verbleven. Dat deze vriend wou dat verzoeker vertrok omdat hij geen problemen wou, betekent niet dat verzoeker met hem geen contacten meer kan hebben om in Jalalabad zelfstandig aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Waar verzoeker nog stelt niet zo familiair te zijn met de stad Jalalabad en gewoon naar de plaatsen te zijn gegaan waar zijn baas heen moest, overtuigt hij niet. Uit de omstandigheid dat verzoeker gedurende twee jaar gewerkt en verbleven heeft in de stad Jalalabad en tijdens het gehoor op het CGVS van 21 juni 2017 verschillende plaatsen in Jalalabad kon noemen, blijkt dat verzoeker wel degelijk vertrouwd is met de stad.

Waar verzoeker nog wijst op zijn problemen met de taliban en meer specifiek met K. M., kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden problemen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN